

נא להכיר: אשת השגריר

רמברג), התאהבה בו, נישאה לו, וכמו שכתוב איפה שכתוב, "אומרת רות, התחלתי ללכת אחריו לארצות לא-זרועות, וגם כאלה שהן רווקא וזרועות מאור."

התחנה הראשונה היתה יוון, שם גם נולדה בתם היחידה, רחלי. בנופים של יוון כאילו חזרה רותה הביתה. הצעירים קיבלו גוון יסתיכונני.

ביוון מכרה ציור ראשון, וכאילו קיבלה גושפנקה כציירת. לא אשתי השגריר-הישראלי, אלא ציירת הנשור אה לשגריר. אך כשהתחילה ליהנות מהפירסום ביוון נקראה המישפחה לחזור הביתה.

יהודה חזר למישרדהחוף בירושלים, רות חיפשה את מקומה בקרב קהילת הציירים. היא מצאה את דרכה, נבחרה כיו"ר אגודת האמנים בירושלים.

עם הביטחון שקיבלה כפאריס וביוון התחילה לצייר את נופי ירושלים. ירושלים ממערב וממזרח, מדרום ומצפון. ירושלים מכל הלון אפשרי.

כשכבר לא נותרה כמעט פינה בירושלים שלא צוירה, פרצה מלחמת ששת-הימים, ורות התחילה לצייר ירושלים חדשה, אחרת. בכל יום בבוקר היתה הולכת לעיר העתיקה ומציירת. נדמה היה לה שהעיר לא תיגמר לעולם.

אבל מישרדהחוף קרא להם שוב, והם ארוז את מטלטליהם ונסעו ל-

דניאלה נשמי
(המשך בעמוד 29)

אמה, היתה ליירי הדסה סמואל, אשתו של הלורד ארווין סמואל, בנו של הנציב הראשון.

מגיל 8 גדלה רות בביתם של דודה ודודתה. הוריה רצו שתחיה בתנאי רווחה, וקיבלו את הצעת הרודה לגדל את הילדה בביתה.

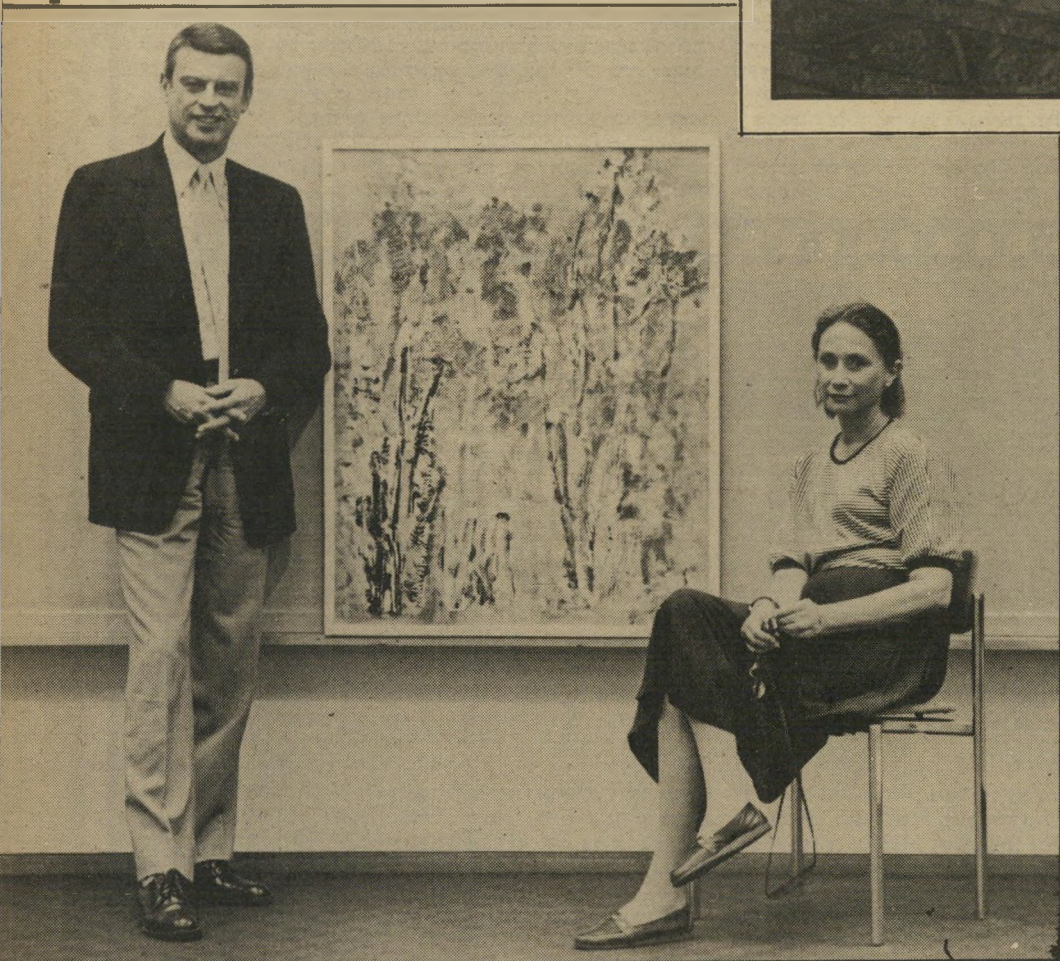
זה היה בית "אריסטוקראטי וסנובי", כפי שמתארת אותו רות. מלא בעוורות, בגינונים, בנימוסים ובטכסים. "נהייתי ממה שהבית הזה נתן לי, אבל נשאיתי חיה חברתית, שלא תמיד מתחשבת כמוסכמות. לומדת, מבלה ומציירת. כל הזמן מציירת, על כל חתיכת נייר מיקרית."

בתחילת מלחמת-העצמאות נסעו הדוד והדודה לאנגליה. רות, שהיתה כבר נערה צעירה, נשלחה על-ידי הוריה לפאריס, ללמוד עיצוב-פנים, שלדעתם היה מיקצוע ממש, ולא ציור, שהוא סתם אמנות.

כמו כל הנערות הצעירות בעלות הנטיות האמנותיות, התאהבה רות ב"עיר האורות. עושר המוסיאונים הימם אותה, והיא רצתה לראות עוד ועוד, וללמוד עוד ועוד. היא נרשמה לכל קורס שאפשר היה להתקבל אליו, והתחילה ללמוד ברצינות.

"הקפתי את עצמי בהנאות האמנות, ושכחתי לגמרי שהבטחתי להורי ללמוד מיקצועי"

אבל לפני שהספיקה להרגיש שהיא ציירת בתחילת דרכה, פגשה בחור ישראלי צעיר, שהיה מוכיר שני בשגרירות הישראלית, יהודה הורם (או

שגריר הורם, אשתו רות וציור שלה. מישרדהחוף אינו משלם לי בשביל לא להתעצבן

פגשנו אצל חברה. הציגו אותה לפנניי כאשתו של דיפלומט ישראלי, ציירת מוכשרת, "אשת העולם הגדול". נדברנו להיפגש בכיתה.

דימינתי לי את התמונה: הדלת נפתחה על-ידי עוזרת מנומסת בבגדים שחורים, בעלת סינר לבן; הסלון ה"מהודר" שאליו אוזמן לשבת ולהכות לגברת, שתור אלי מחדרה-השינה ב"חלוקיבוקר יקר."

מה שקרה במציאות היה שונה לגמרי: את הדלת פתחה לי רות בעצמה,

רות הורם היא חידוש בנוף הדיפלומטי: אשה עצמאית, לא אשתו של, ציידת ואדם האומר מה שהוא חושב

התנפצה לי תמונת "אשת השגריר", שי אותה הבאתי מביתי. רות התגלתה כאשה חמה מאוד, מצחיקה, אומרת דברים מאוד לא-דיפלומטיים ועושה בעצם מה שנקרא היום "מה כראש שלה", ולא מה שמחייב תקנון מישרד-החוץ.

נכדה של גור

יא נולדה בירושלים למישפחה מיוחסת. אביה היה משה ארנון, מייסד מכון התקנים. סבה היה יהודה גור, מחבר-המילונים ומתנגדו הגדול של אליעזר בנייהודה. דודתה, אחות ברירה.

כשחזר-ענק שפוך על פניה, ואמרה: "אוי, כובלה, איזה יופי שהיגעת!" הפגישה שלנו התרחשה שבוע לפני שרות הורם, אשתו של שגריר ישראל בשווייץ, יהודה הורם, יצאה עם בעלה לשליחותו החדשה. ברירה הירושלמית היפהפיה היו מפורזים ארגונים גדולים, ועליהם מודבקות בכתב-ידה תוויות: "סדינים", "כלי מיטבח", "בגדים רותי", "ספרים יהודה".

היא הזמינה אותי לשבת במיטבה, כי שם נהיה קרובות לקפה ולעוגיות. כלי-כך ביתי, לא-דיפלומטי. כשנכנס הס"י, שרות קוראת לו "מותק שלי", ניצלתי את ההזדמנות לעשות סיבוב ברירה.